

Rank	Country/Region	IQ estimate	Rank	Country/Region	IQ estimate	Rank	Country/Region	IQ estimate
1	Hong Kong	107	27	Russia	96	55	Fiji	84
2	South Korea	106	27	Slovakia	96	55	Iran	84
3	Japan	105	27	Uruguay	96	55	Marshall Islands	84
4	Taiwan	104	31	Portugal	95	55	Puerto Rico	84
5	Singapore	103	31	Slovenia	95	59	Egypt	83
6	Austria	102 (101)	33	Israel	94	60	India	81
6	Germany	102 (107) ^[7]	33	Romania	94	61	Ecuador	80
6	Italy	102	35	Bulgaria	93	62	Guatemala	79
6	Netherlands	102 (107) ^[8]	35	Ireland	93	63	Barbados	78
10	Sweden	101 (104) ^[9]	37	Greece	92	63	Nepal	78
10	Switzerland	101	37	Malaysia	92	63	Qatar	78
12	Belgium	100	39	Thailand	91	66	Zambia	77
12	China	100	40	Croatia	90	67	Congo	73
12	New Zealand	100	40	Peru	90	67	Uganda	73
12	United Kingdom	100	40	Turkey	90	69	Jamaica	72
16	Hungary	99	43	Colombia	89	69	Kenya	72
16	Poland	99 (106) ^[10]	43	Indonesia	89	69	South Africa	72
18	Australia	98	43	Suriname	89	69	Sudan	72
18	Denmark	98	46	Brazil	87	69	Tanzania	72
18	France	98	46	Iraq	87	74	Ghana	71
18	Norway	98	46	Mexico	87	75	Nigeria	67
18	United States	98	46	Samoa	87	76	Guinea	66
23	Canada	97	46	Tonga	87	76	Zimbabwe	66
23	Czech Republic	97	51	Lebanon	86	78	Democratic Republic of the Congo	65
23	Finland	97	51	Philippines	86	79	Sierra Leone	64
23	Spain	97	53	Cuba	85	80	Ethiopia	63
27	Argentina	96	53	Morocco	85	81	Equatorial Guinea	59

Autor: J. Philippe

Rushton

Ve dvou předchozích článcích jsem se zabýval ([zde](#) a [zde](#)) velice nízkým africkým IQ s průměrnou hodnotou kolem 70, o němž ve své průlomové knize *IQ and the Wealth of Nations* píší Richard Lynn a Tatu Vanhanen.

Jak ukazuje jejich IQ mapa světa, průměrné IQ všech zemí planety je 90 (*The Wealth of Nations is mapped by their IQ*, Glen Owen, 10. listopadu 2003). Méně než pětina států má průměrnou inteligenci stejnou nebo alespoň blízkou britské normě 100. Téměř u poloviny zemí pak činí jejich národní IQ 90 či méně.

Nemýlí-li se autoři knihy v tvrzení, že průměrné IQ 90 je nejnižší hranici pro možnost vytvoření funkční **technologické ekonomiky**, znamená to vážný problém.

Může ale průměrné africké IQ 70 odpovídat skutečnosti? Opravdu se totiž jedná o velice nízkou hodnotu, nejnižší v jakékoliv srovnatelné oblasti – proto také mnozí tato zjištění zlehčují či je odmítají úplně.

Sám však můžu říci, že se nejedná o nějaký náhodný „ústřel“, protože jsem posledních šest let sbíral data o IQ od stovek studentů prestižní johannesburské univerzity Witwatersrand. Průměrné IQ těchto afrických studentů je 84. Za předpokladu, že obecný průměr populace převyšují o 15 bodů, jak tomu bývá u univerzitních studentů ve všech skupinách, to skutečně naznačuje IQ průměrného Afričana kolem 70 – tedy právě takovou hodnotu, jakou ukazují měření.

IQ kolem 70 ovšem už znamená **mentální retardaci** – tedy přinejmenším u bělošských populací Evropy, Severní Ameriky a Nového Zélandu, kde se často pojí s **dysfunkčním sociálním chováním a zjevnou mentální nedostatečností**.

Důvodem, jak ukázal ve své knize z roku 1998 *The g Factor* Arthur Jensen, je to, že retardace u bělochů nezřídka bývá výsledkem chromozomální anomálie jediného genu, jež také způsobuje fyzické abnormality a mechanickou nedostatečnost ovlivňující motorické a verbální dovednosti. Ty však u drtivé většiny černošského obyvatelstva subsaharské Afriky zjevně nepozorujeme.

Co se to tedy děje?

Africké IQ 70 si můžeme představit třeba jako „mentální věk“ – tedy mentální věk člověka ve vztahu k jeho skutečnému věku. Standardní skóre testů vycházející z normální distribuce (či Gaussovy/zvonové/ křivky) dnes sice v zásadě koncept mentálního věku nahradilo, ale ten nám i tak pomůže pochopit rozdíly.

Průměrné IQ 100 je stanoveno jako mentální věk 16 let. Průměrné mentální staří dospělých bělochů tak je 16 let, normální rozpětí (plus/mínus jedna standardní odchylka) se pak pohybuje od 14 do 18 let.

Afroameričané jsou v průměru z 25% evropského původu a jejich IQ dosahuje 85, což je ekvivalentem mentálního věku necelých 14 let, s normálním rozpětím od 11 do 16 roků.

IQ 70 u dospělých je pak tedy ekvivalentem mentálního věku asi 11 let a normální rozpětí mentálního věku se v Africe pohybuje od méně než 9 let po necelých 14 let.

Jedenáctileté děti samozřejmě nejsou mentálně retardované. Dokáží **řídít auta**, stavět domy či pracovat **v továrnách** – s patřičným vedením. Mohou dokonce i bojovat ve válkách, což také v mnoha částech světa činí.

Proto se v nedávném televizním dokumentu o válkách sužujících černý kontinent konstruktér slavné ruské útočné pušky AK-47 **Kalašnikov** shoduje s americkým vojenským expertem, že AK-47 je oblíbenou zbraní ve **Třetím světě** hlavně pro svou odolnost a **jednoduchost**.

Jak výmluvně dodává Američan: „Dokáže se ji naučit používat i dítě.“

Nízké africké IQ ve výši 70 však i tak zůstává pro mnohé těžko stravitelným soustem. Jedna

z příčin skepse: Afričané – i Afroameričané – vykazují značnou úroveň sociální kompetence. Bývají otevření, hovorní, společenší, vřelí a přátelští. Jazykem psychometriky se pohybují vysoko na škále extraverte. Zpravidla jsou také mnohem méně úzkostní, stydliví a bázlivi než běloši – vykazují tedy nízké skóre v dimenzi neuroticismu. Toto spojení vysoké extraverte a nízkého neuroticismu znamená společensky dominantní osobnostní profil.

Právě kvůli této vítězné mentalitě či suverenitě černochů je podle mě pro mnohé tak obtížné přijmout platnost jejich tristních výsledků při testech abstraktních kognitivních dovedností.

Vcelku typický je tak příběh profesora, který si při prvních hodinách s africkými studenty nemůže dost vynachválit jejich vynikající výkony ve třídě, jež popisuje jako aktivní, s vyhraněnými postoji a působící jasně inteligentním dojmem. Když ale měli studenti složit objektivně hodnocený test s více možnostmi nebo napsat esej, i těm nejpříznivěji nakloněným vyučujícím muselo být nad slunce jasnější, že jejich pochopení abstraktní materie ani zdaleka neodpovídá v hodinách projevovanému sebevědomí.

Miliony lidí po celém světě nadšeně hlaly škádlení asi nejlepšího boxera všech dob **Muhammada Aliho**, který nezvládl vstupní IQ při své armádní službě, a televizního komentátora Howarda Cosella:

„Rozmlátím mu hubu, Howarde, však uvidíš!“ Cossel odvětil. „Dneska působíte velice nesmiřitelně (v originále poměrně knižní „*truculent*“ – pozn. DP), Muhammade.“ Aniž by na moment zaváhal (nebo otevřel slovník), přišel Ali s jednou ze svých **nejproslulejších replik**: „Nesmiřitelný? Pokud je to dobré, tak to rozhodně jsem!“

Na dotaz ve zpravodajském pořadu stanice ABC Face the Nation: „Muhammade, podle vlastních slov byste nikdy nevypustil zápas, ale jak to bylo s tím testem inteligence?“ Ali pohotově odpověděl: „Rekl jsem, že jsem nejlepší, ne nejchytřejší!“

Už před více než stoletím se sir Francis Galton zabýval rozdíly v inteligenci a temperamentu u ras i jednotlivců. Jako první navrhol využít k rozlišení vlivu dědičnosti a prostředí studie lidských dvojčat a selektivní plemenitby u zvířat. A byl to právě Galton – který v mládí strávil několik cestami po území dnešní Namibie – kdo jako první upozornil na kontrast hovorné impulzivity Afričanů, mlčenlivé rezervovanosti amerických Indiánů a čínské klidné vyrovnanosti.

Galton si také povšimnul, že tyto odlišnosti v temperamentu přetrvávají bez ohledu na podnebí (od ledového severu k horkému

J. Philippe Rushton

rovníku), náboženství, jazyk či politický systém (ať už šlo o nezávislé země či španělské, portugalské, anglické nebo francouzské kolonie).

Jako by předpovídal pozdější studie dětí adoptovaných napříč rasami, poznamenal Galton, že většina jednotlivců se „přihadila ke svému rasovému typu i tehdy, když je vychovali běloští osadníci“.

Ve své knize *Race, Evolution, and Behavior* (Rasa, evoluce a chování) se zabývám důkazy nashromážděnými v čase uplynulším od Galtonovy průkopnické práce. Dospěl jsem k závěru, že se v zásadě nemýlil. Studie dvojčat a adopcí (jako ta odděleně vychovaných jednovaječných dvojčat, provedené profesorem Thomasem J. Bouchardem ml. z Minnesotské univerzity) ukazují, že vlastnosti jako extraverté a neuroticismus skutečně jsou do značné míry dědičné.

Rozdíly v temperamentu, objektivně měřené rekordéry aktivity připevněnými k pažím a nohám, se projevují už u dětí. Ty africké projevují aktivitu v ranějším věku a také se vyvíjejí dříve než ty evropské, jež jsou zase aktivnější než ty východoasijské. Motorické chování je vysoce stabilní proměnná odlišností jednotlivců. Dokonce i u bělochů vykazuje aktivita měřená při volné hře značnou *negativní* korelaci s IQ: zdrženlivější děti v průměru bývají inteligentnější.

Podobně vypovídá i hodnocení učitelů u čtyř a šestiletých dětí. V jedné studii z kanadského Québecu měli učitelé hodnotit temperament dětí ve frankofonních školách. U dětí afrického původu učitelé udávali otevřenější temperament než u těch evropského a především pak orientálního původu.

Rasové odlišnosti temperamentu jsou patrné také z výsledků standardních osobnostních testů. Skóre černochoů vytrvale ukazují otevřenější, aktivní, společensky dominantnější a impulzivnější osobnost než u bělochů – a ti jsou na oplátku aktivnější a společensky dominantnější než Orientálci.

Někoho možná překvapí, že černoši mají také vyšší mínění o sobě samých než běloši a Východoasiaté. Platí to i u chudších a méně vzdělaných černochoů. Ve velké studii mládeže ve věku mezi 11 a 16 lety se černoši označili za přitažlivější než běloši. Také sami sebe hodnotí lépe, než odpovídá realitě ve čtení, vědě i společenských studiích (nikoliv však v matematice).

Černoši tak odpovídali i přesto, že si byli vědomi svých horších výsledků ve srovnání s bělochy.

Oproti tomu orientální studenti, přestože jejich výsledky byly ještě lepší než u bělochů, často měli nižší sebeúctu a sebehodnocení.

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

Soudím tedy, že sebejistá, „chytrá“ a hovorná osobnost černochoů vede mnohé k přeceňování jejich schopnosti abstraktního usuzování. Orientálci pak jsou ideální „srovnávací a kontrastní“ případovou studií, jelikož lidé pro jejich tichý a celkově „neprůbojný“ osobnostní profil jejich IQ často podceňují. Často jsem se setkal s popisem Asiatů, kteří mají vyšší průměrné výsledky IQ testů než běloši (107 vs. 100), coby „nudných a nekreativních“ v porovnání s bělochy, když svých úspěchů prý dosahují jedině pomocí bezmyšlenkovité repetice, nápodoby a memorování.

Relativní asijská zdrženlivost a její kontrast s africkou hlučností jsou jasně patrné každému návštěvníkovi jejich domovin. Když New York Yankees sehráli v roce 2004 svůj **úvodní zápas sezony** na vyprodaném stadionu v Tokiu, komentátoři si povšimnuli, o kolik tišší byli japonští diváci oproti těm americkým. Za klidem v ochozech ale nebyl ani tak nezájem o hru, jako spíše mírnější přirozenost Japonců.

Kvůli časovému posunu lidé v Japonsku pravidelně vstávají ve dvě v noci, aby mohli sledovat přenosy zápasy amerických týmů, některých i s **Japonsku narozenými hráči**.

Podobně jako všechny ostatní skupiny na sebe běloši pohlížejí jako na normál. Obvykle nemají nutkání promluvit, když neznají odpověď na otázku ani se nevyžívají ve vlamování se do soukromí jiných. Mylně tak předpokládají, že když jsou Afričané tak hovorní, jistě musejí vědět, o čem mluví.

Druhou stranou téže mince pak je diskrétnost a rezervovanost Orientálců. Angličtina tradičně užívá adjektiva „dumb“ (v češtině máme do jisté míry ekvivalent ve slově „němý/neschopen slova“ - DP) ve významu neschopný řeči i hloupý či nedovtipný (jakkoliv v poslední době oba významy nabývají nádechu politické nekorektnosti). V případě průměrných kognitivních schopností Asiatů však **němý** rozhodně neznamena hloupý.

I tady je rubovou stranou hovornost černochoů, jež ovšem není dokladem inteligence, ale často naopak maskuje její nedostatek.

Rád bych se k tématu různých rasových osobnostních odlišností vrátil v dalším článku pro VDare.com

Esej J. Philippa Rushtona **Solving The African IQ Conundrum: “Winning Personality” Masks Low Scores** vyšla na webu VDare.com 12. srpna 2004.